

HOMILIA DIUMENGE DE RAMS (A)

Catedral Basílica de Menorca 9 d'abril de 2017

(A la benedicció dels rams)

Amb les nostres palmes i rams recordem l'entrada de Jesús a Jerusalem i començam a celebrar la Setmana Santa, temps en el qual se'ns convida a viure els misteris de la passió, mort i resurrecció de Jesucrist.

Jesús entra a Jerusalem com Rei humil i pacífic i és aclamat per la multitud del poble senzill, que reconeix com a Messies de Déu a aquell profeta de Nazaret de Galilea. També nosaltres hem vingut amb els nostres rams i palmes per aclamar Jesucrist. Volem unir les nostres veus a les de la multitud i cridar també nosaltres: "Visca el Fill de Déu!" "Beneït el qui ve en nom del Senyor!". D'aquesta manera, donam la benvinguda a Jesucrist i el convidam a que vingui a la nostra vida i la transformi. Volem que ell estigui avui i cada dia amb nosaltres, ajudant-nos a créixer en el nostre lliurament a Déu i als altres.

Visquem amb intensitat i amb devoció aquests dies que comencen i en els quals celebrem els misteris més importants per al cristià. Que la setmana que avui comença sigui verdaderament Santa per a tots vosaltres. I que siguem renovats per la celebració de la mort i resurrecció del Fill de Déu.

(Homilia)

La celebració del Diumenge de Rams és el pòrtic de la Setmana Santa. Hi som convidats a contemplar i celebrar el misteri de Crist, que és misteri d'amor, de misericòrdia i de perdó. És temps d'adorar i deixar-se envoltar per aquest misteri, deixant-nos provocar per la seva densitat i profunditat. Deia un teòleg que *"si volem saber qui és Déu, hem de agenollar-nos al peu de la creu"* (J. Moltmann).

Acabam d'escoltar el relat impressionant de la Passió del Senyor segons sant Mateu. Vull destacar dues característiques importants d'aquesta narració.

La primera és que Sant Mateu en el seu relat **vol que ens involucrem en el que estem escoltant**. No podem assistir a la passió com "espectadors" que contemplen uns fets amb fredor, des de fora. Som persones a les que afecten els fets que es narren, perquè ens sabem salvats en els sofriments de Crist. Per això, Sant Mateu va descrivint acuradament els sentiments de Jesús davant la traïció de Judes, l'abandonament dels apòstols (conté una afirmació sagnant: "tots els deixebles l'abandonaren i fugiren") i l'abandó del Pare ("per què m'heu abandonat? "). Vol que sentim la soledat absoluta en la qual queda Jesús.

L'objectiu és fer-nos sentir part de la història. Nosaltres, com els deixebles, hem aclamat moltes vegades a Crist com a Rei i altres tantes vegades li hem traït i abandonat. Insisteix en que no podem ser espectadors passius. Cadascú de nosaltres hi estaiem allà, entre aquells jueus o aquells deixebles, perquè Jesús oferia la seva vida per cada un de nosaltres.

En contemplar la passió de Jesús ens sentim implicats per deixar-nos il·luminar per aquest misteri d'amor que l'ha portat a donar lliurement la vida per nosaltres. El nostre desig és deixar-nos transformar per aquest misteri, deixar que la nostra vida, actituds i sentiments s'uneixin a les de Crist.

En segon lloc, Sant Mateu presenta tota la passió de Crist com **un acte immens d'obediència al Pare**. Ja en la primera lectura que hem escoltat, presa del llibre d'Isaïes, es parlava del servent de Déu, humil, que ofereix l'esquena als que li colpegen i que no oculta el seu rostre als insults. Es anticipava amb això l'actitud de Crist en la seva passió. També la seva entrada a Jerusalem, a llocs d'un pollí, expressa que el seu regne no s'assoleix mitjançant la violència, sinó per la humilitat i l'amor. Jesús apareix durant tota la seva passió com aquell servent "benèvol i humil" que realitza la voluntat del Pare.

Tota la vida de Crist i, especialment la seva mort, són una realització del "faci's la vostra voluntat". Sant Mateu ho expressava genialment en el moment de Getsemaní. Jesús es dirigeix amb confiança immensa a Déu dient-li "Pare meu" i li demana "no es faci el que jo vull sinó el que Vós voleu".

A més, sant Mateu destaca també que en la seva passió s'han complert les Escriptures. Res succeeix per casualitat, sinó que tot respon al pla de Déu. Crist viu la passió en perfecta obediència al Pare. A la carta als Filipencs recorda Sant Pau que Crist "va prendre la condició d'esclau" i "es féu obedient fins a la mort". En aquesta obediència i amor hem estat salvats.

En l'oració del començament de la Missa hem dit que a la creu Déu ens ha mostrat al gènere humà "l'exemple d'una vida submisa a la seva voluntat". La litúrgia pretén que en contemplar aquest misteri de la passió del Senyor, nosaltres aprenguem a ajustar la nostra voluntat a la de Pare, encara que això signifiqui acceptar el sofriment, el dolor i la mort en la nostra vida.

Comencem una setmana intensa, en què se'ns convida a contemplar i celebrar la passió del Senyor, deixant que aquesta celebració vagi transformant les nostres vides. Volem participar de la passió per poder entrar amb Crist en la resurrecció (orac. Col·lecta). La celebració d'aquests misteris ens convida a unir-nos amb Crist en el seu lliurament al Pare i a posar-nos com ell al servei dels altres per amor a ells.

HOMILÍA DOMINGO DE RAMOS (A)

Catedral Basílica de Menorca, 9 de abril de 2017

(En la bendición de los ramos)

Con nuestras palmas y ramos recordamos la entrada de Jesús en Jerusalén y comenzamos a celebrar la Semana Santa, tiempo en el que se nos invita a vivir los misterios de la pasión, muerte y resurrección de Jesucristo.

Jesús entra en Jerusalén como rey humilde y pacífico y es aclamado por la multitud del pueblo sencillo, que reconoce como Mesías de Dios a aquel profeta de Nazaret de Galilea. También nosotros hemos venido con nuestros ramos y palmas para aclamar a Jesucristo. Queremos unir nuestras voces a las de la multitud y gritar también nosotros: “¡Viva el Hijo de Dios!” “¡bendito el que viene en el nombre del Señor!”. De esta manera, damos la bienvenida a Jesucristo y le invitamos a que venga a nuestra vida y la transforme. Queremos que él esté hoy y cada día con nosotros, ayudándonos a crecer en nuestra entrega a Dios y a los demás.

Vivamos con intensidad y con devoción estos días que comienzan y en los que celebramos los misterios más importantes para el cristiano. Que la semana que entra sea verdaderamente santa para todos vosotros. Y que seamos renovados por la celebración de la muerte y resurrección del Hijo de Dios.

(Homilía)

La celebración del Domingo de Ramos es pórtico de la Semana Santa. En ella somos invitados a contemplar y celebrar el misterio de Cristo, que es misterio de amor, de misericordia y de perdón. Es tiempo de adorar y dejarse envolver por este misterio, dejándonos provocar por su densidad y hondura. Decía un teólogo que “si queremos saber quién es Dios, tenemos que arrodillarnos al pie de la cruz” (J. Moltmann).

Acabamos de escuchar el relato impresionante de la Pasión del Señor según san Mateo. Destaco dos características importantes de esta narración.

La primera es que San Mateo en su relato **quiere que nos involucremos en lo que estamos escuchando**. No podemos asistir a la pasión como “espectadores” que contemplan unos hechos con frialdad, desde fuera. Somos personas a las que afectan los hechos que se narran, porque nos sabemos salvados en los sufrimientos de Cristo. Por ello, San Mateo va describiendo cuidadosamente los sentimientos de Jesús ante la traición de Judas, el abandono de los apóstoles (contiene una afirmación sangrante: “todos los discípulos le abandonaron y huyeron”) y el abandono del Padre (“¿por qué me has abandonado?”). Quiere que sintamos la soledad absoluta en la que queda Jesús.

El objetivo es hacernos sentir parte de la historia. Nosotros, como los discípulos, hemos aclamado muchas veces a Cristo como Rey y otras tantas veces le hemos traicionado y

abandonado. Insisto en que no podemos ser espectadores pasivos. Cada uno de nosotros estábamos allí, entre aquellos judíos o aquellos discípulos, porque Jesús ofrecía su vida por cada uno de nosotros.

Al contemplar la pasión de Jesús nos sentimos implicados para dejarnos iluminar por ese misterio de amor que le ha llevado a dar libremente la vida por nosotros. Nuestro deseo es dejarnos transformar por ese misterio, dejar que nuestra vida, actitudes y sentimientos se unan a las de Cristo.

En segundo lugar, San Mateo presenta toda **la pasión de Cristo como un acto inmenso de obediencia al Padre**. Ya en la primera lectura que hemos escuchado, tomada del libro de Isaías, se hablaba del siervo de Dios, humilde, que ofrece la espalda a lo que le golpean y que no oculta su rostro a los insultos. Se anticipaba con ello la actitud de Cristo en su pasión. También su entrada en Jerusalén, a lomos de un pollino, expresa que su reino no se alcanza mediante la violencia, sino por la humildad y el amor. Jesús aparece durante toda su pasión como aquel siervo “manso y humilde” que realiza la voluntad del Padre.

Toda la vida de Cristo y, especialmente su muerte, son una realización del “hágase tu voluntad”. San Mateo lo expresaba genialmente en el momento de Getsemaní. Jesús se dirige con confianza inmensa a Dios llamándole “Padre mío” y le pide “no se haga lo que yo quiero sino lo que tú quieres”.

Además, san Mateo destaca también que en su pasión se han cumplido las Escrituras. Nada sucede por casualidad, sino que todo responde al plan de Dios. Cristo vive la pasión en perfecta obediencia al Padre. En la carta a los Filipenses recuerda San Pablo que Cristo “tomó la condición de esclavo” y “se rebajó hasta someterse incluso a la muerte”. En esa obediencia y amor hemos sido salvados.

En la oración del comienzo de la Misa hemos dicho que en la cruz Dios nos ha mostrado al género humano “el ejemplo de una vida sumisa a su voluntad”. La liturgia pretende que al contemplar este misterio de la pasión del Señor, nosotros aprendamos a ajustar nuestra voluntad a la de Padre, aunque eso signifique aceptar el sufrimiento, el dolor y la muerte en nuestra vida.

Comenzamos una semana intensa, en la que se nos invita a contemplar y celebrar la pasión del Señor, dejando que esta celebración vaya transformando nuestras vidas. Queremos participar de la pasión para poder entrar con Cristo en la resurrección (orac. Colecta). La celebración de estos misterios nos invita a unirnos con Cristo en su entrega al Padre y a ponernos como él al servicio de los demás por amor a ellos.